

[Socialministeren.]

børn — jeg ved ikke, hvad det ærede medlem mener dermed, det må formentlig være en lidt særegen gruppe — og det ærede medlem spurgte, om bestemmelsen kun omfatter kvinder, der bliver enker, men ikke kvinder, der allerede er enker. Jeg gør det ærede medlem opmærksom på § 22, stk. 1. Der står dér:

„Denne lov træder i kraft den 1. april 1959 og kommer også til anvendelse for kvinder, der er blevet enker før lovens ikrafttræden.“

Jeg takker i øvrigt for den velvillige og forstående behandling.

Erna Sørensen: Blot en kort bemærkning til den højtærede minister.

Jeg må sige, at jeg er mindst lige så positivt indstillet som den højtærede minister, når det gælder rådgivning og vejledning, og det gav jeg udtryk for, idet jeg sagde, at vi rundt omkring i vore foreninger og andre steder absolut var med i dette arbejde. Jeg har også selv været landsformand for Dansk Kvindesamfund og ved, hvorledes vi dér har arbejdet med det, og også som sagfører kender jeg til det.

Jeg kan ikke lade det stå, når ministeren siger, at disse enker har ringe evne til at beherske mandens felter — det var ordene, som faldt. Her kan jeg ikke være med. Det er jo dog således, at mand og kvinde arbejder i fællesskab i ægteskabet, og det er kun undtagelsesvis, at kvinden er holdt helt uden for formueforhold o. s. v. Sådan er det i hvert fald ikke i et almindeligt ægteskab, hvor man kun har, om jeg så må sige, til dagen og vejen eller fra hånden i munden, hvor det i hvert fald lige så meget er konen, der arbejder for hjemmet og derfor også er inde i de økonomiske forhold. Hun har ikke ringe evne, absolut ikke. Jeg vil forsvare kvindeskønnet og sige, at hvis der efter den udvikling, som er sket for kvindernes vedkommende i det sidste århundrede, skulle mangle noget i så henseende, må det være, fordi de af beskedenhed holder sig tilbage, men der er absolut ikke tale om, at de ikke skulle have evne til at fatte selv noget så almindeligt som at holde en jævn husholdning gående.

Endelig vil jeg sige, at jeg ikke ønsker, at nogen skal stå i døren og ikke komme

videre, tværtimod. Vi har § 282 i forsorgsloven, som giver en udmærket hjælp, både overgangshjælp og understøttelseshjælp til uddannelse, netop det, som vi hele tiden under denne debat har sat frem for alt andet. Jeg vil i hvert fald gøre opmærksom på, at jeg ikke vil lade nogen i stikken. Jeg har blot peget på, at det er en lov om enkepension og ikke en lov om pension til andre, bortset fra enkelte tilfælde som det, jeg nævnte: de såkaldte fraskilte enker.

Ragnhild Andersen: Jeg takker for ministerens oplysning om § 22, som jeg har overset. Det glæder mig, at alle enker, også de, der var enker før lovens ikrafttræden, kommer ind under loven.

Ministeren påpegede, at jeg havde sagt „en enlig moder uden børn“. Det beklager jeg, det er naturligvis en fortalelse, men når man har med enker med børn, enker uden børn, enlige kvinder og enlige mødre at gøre under ét, kan man nok komme til at fortale sig. Det håber jeg man tilgiver mig.

Jeg ville have sat pris på, om den højtærede minister var kommet ind på spørgsmålet om de kvinder, der kun har den rene pension plus børnebidraget at leve af, og havde udtalt sig om, om han ikke havde sympati for tanken om at give sådanne kvinder moderbidrag.

Hvorfra skal ellers moderens bidrag til barnets forsørgelse komme, når hun kun har den ringe pension på størrelse med folkepensionen til sig selv samt et bidrag til barnet fra faderen? Jeg kunne godt lide at få det inddraget i debatten, men beklageligvis synes de andre ordførere ikke at ville have det med. Jeg synes, det er rimeligt at give kvinderne en sådan hjælp i de tilfælde, hvor de ikke har mulighed for indtægt ved siden af pensionen, for ellers vil de stadig væk høre til de meget dårligt stillede, de forsørgere, der har de vanskeligste kår.

Søren Andersen: Jeg vil blot ganske kort sige, at jeg faktisk i forbindelse med det, som udvalget har udtalt, rejste tanken, om man eventuelt kunne ændre refusionsbestemmelsen, sådan at der måske kunne blive tale om en præmiering fra kommunernes side, men den højtærede minister